

Prolog

Vytrvale prší.

Kolínkama se opírám o rozehřátej radiátor a vyhlížím oknem do ulice, jestli v postavách choulících se pod deštníky, v těch lidech spěchajících od autobusu neuvidím babičku. Myslím si, že ji určitě poznám. Má deštník, na kterém se střídají černý a fialový pruhy, ale hlavně ji poznám podle toho, že zamíří k našim vrátkům. Možná se pozdraví se sousedkou, se kterou přijela autobusem, a ani se s ní nezastaví v tom dešti ještě na kus řeči. Chvillemi mě žebroví pálí tak, že se musím posunout o kousek dál, protože mám pocit, že se mi kůže propálí skrz naskrz, ale snažím se vydržet to co nejdýl.

Pod tím radiátorem mám udělanej pelíšek. Dělává mi ho prababička. Rozloží na zem silnou deku, na ni položí polštář a moji peřinu a já ležím zachumlaná pod litinovými žebry radiátoru, ze kterého sálá teplo. Prababička má teplo snad ze všeho nejradši. Pořád mi to zdůrazňuje:

„Hlavně aby ti bylo teploučko.“

Dostala jsem od ní i štuclík na ruce, ve tvaru medvědí hlavy. Miluju tenhle medvědí štuclík, protože je hebounkej jako plyš, ze kterého je ušitej. Taky mi dává napít teplýho kafe, když ji o to poprosím.

„Jen tři lžičky a lůček,“ řekne pokaždý a já jí tak vypiju skoro půl hrnku.

Musely jsme uklidit boty a šaty, co jsem babičce odpoledne roztahala. Oblíkám se do nich totiž a babička vždycky pozná, že jsou nakonec boty srovnaný a šaty pověšený úplně jinak, než je měla ona, a zlobí se. Prababička je pak nervózní, že jsme se netrefily, a myslím, že stejně jako já nechápe, proč na tom přesným systému tak záleží.

Kolikrát botama po těch šatech šlapu, protože jsou mi dlouhý, a to babička taky pozná, jelikož jsou podle ní zvalený. Jenže si nikdy nemůžu pomoci. Některý šaty nejsou nijak zvláštní, ale některý z nich jsou třeba krásně lesklý, se zlatejma knoflíkama, a já si pak můžu představovat, že jsem někdo hodně důležitý a bohatej. A taky si někdy v těch šatech hraju na to, že jsem zpěvačka. Vezmu si něco do ruky, něco, co aspoň trochu připomíná mikrofon, a před zrcadlem zpívám. Nikdo mě přitom nevidí, protože jsem v prvním patře a prababička mě tam nechává samotnou. Už jí dělá problém chodit do schodů. Vždycky se mě potom ptá, jestli jsem tam nic neprovedla, a nakonec to jde přece jen zkontrolovat a to pak přerovnáva ty šaty ve skříni, protože já je ani neumím vrátit správně na ramínko.

Prababička žádný takový krásný šaty dole nemá. V jejích skříních mě ani nebaví se přeřabovat. Jsou v nich totiž hlavně zástěry a noční košile, skoro všechny netknuté. Dostává je k Vánocům a k narozeninám a tvrdí, že je do smrti neunosí. A to má pravdu, když si je vůbec nikdy neoblík-

ne. Taky má hodně šátků. Nevím, proč jí každéj kupuje šátky. Ona stejně nosí jen asi dva pořád dokola. Babička ale jednou z nějakejch těch jejích šátků ušila blůzu. Umí ušít cokoliv a drhat a vařit a betonovat, malovat, tapetovat i píchat injekce.

Na druhý straně domu, ve dvoře, stéká déšť z okapu do obrovskýho barelu na vodu. Moje babičky dokážou využít všechno, co se nějak využít dá. Nesnášej plejtvání a to, co nesním, protože já jím hodně málo, dají praseti nebo slepicím. Všechny zbytky se vylejvaj do velkýho hrnce na chodbě, vzniká z toho šlichta, kterou prasata milujou. Prababička dost často vzpomíná na to, jak jí strejda, její nejmladší vnuk, jednou spadl z kočárku po hlavě do tý šlichty, připoutanej k sedačce za kšíry. Vypráví mi často historky o mým tátovi a jeho dvou bratrech. Připadá mi zvláštní, že i můj táta a strejdové byli někdy tak malí jako já. A podle toho, co mi prababička vypráví, zažili hodně dobrodružnejch nebo srandovných věcí, až jim někdy závidím. Z jejího vyprávění cítím, že má mýho tátu nejradši. Taky si myslí, že z těch tří kluků je nejchytřejší. Je to můj tatínek, tak mi to přijde přirozený, že je nejlepší.

Jsem přitisknutá k okenní tabulce a vůbec si neuvědomuju, že se babička bude určitě zlobit, jak je zapatlaný okno, až přijde domů. Baví mě na něm dejcháním vytvářet orosený mapy a do nich pak kreslit nebo psát. Prababičce by to moc nevadilo, ale babička je na pořádek a čistotu dost

úzkostlivá. Je docela nespravedlivý, že to za mě pak odnese právě prababička, protože mě má na starosti. Ale ona se na mě skoro nikdy nezlobí. Mám pocit, že kdyby nebylo babičky, která na všechno daleko přísněji dohlíží, nechala by mě dělat cokoliv na světě.

Líbí se mi, když prší. Jsem ráda doma, kde dostanu teplý kakao a k obědu sladký flíčky v mlíce. Něco tak dobrého, že se to ani slovy popsat nedá, a jedno z mála jídel, který jsem vůbec ochotná sníst. Je tu i Míša, starej, chlupatej pes, kterýho vzala prababička domů, aby se trochu ohřál, a kterej je cejtit navlhlou psí vůní, která ale není nijak příjemná. Máma ho nemá ráda, vyprávěla mi, že když tu ještě s tátou bydleli, nechala ho prababička ochomejtat se kolem čistě vypranejch plen a že jí to mohla říkat nahoru a dolů a nebylo to nic platný. A že se Milada, tak se prababička jmenuje, schválně přirovnávala k tomu starýmu psovi, aby zdůraznila, jak všem překázej. Jenže máma to tak nemyslela, šlo jí čistě o ty pleny a nějakou hygienu. Někdy se zmínila i o tom, že když se odsud přestěhovali do vlastního bytu, byl to ten nejlepší den jejího života. To já tak dobře nechápu, protože mně je tu dobře a jsem tu ráda. Víím, že i když se babička někdy zlobí, udělá pro mě všechno, co je v jejích silách, stejně jako prababička. Spolu si moc nepovídaj a někdy mě i napadá, že se nemaj rády, ale povídám si s nima já a každou mám ráda nějak jinak a každou hodně.

V tomhle domě bydlej jen ony dvě. Dědové umřeli dřív, než jsem se narodila. Ale ony zvládnou všechno samy. Babička si na tom i vysloveně zakládá. Vypadá to, že nemá ráda, když si musí někomu říct o pomoc. A taky očekává, že když jí někdo s něčím pomoci chce, tak jí to i sám nabídne. Ale dělá všechno pro to, aby to vypadalo, že pomáhat nechce a nepotřebuje, a pak se někdy nepsmyslně zlobí, že je všechno jenom na ní. Taky mi často říká, že si mě jednou pošle pro smrt, protože mi vždycky všechno dlouho trvá. Jenomže já bych řekla, že to je hlavně tím, že to babička neumí pořádně vysvětlit. Většinou chce přinést to růžový, co je nalevo od toho, no od toho modrýho v kuchyni. A znervózňuje ji, že nevím, o čem mluví, a navíc si ani nejsem moc jistá, kde je vlevo.

Patlám rukama po skle, ale v další chvíli seskočím radostně z topení, protože už vidím fialovočernej deštník, kterej zamířil k naší brance.

Čekávala jsem takhle třeba i v zahradě na mámu, až se pro mě zastaví cestou z práce a odveze mě domů od babiček, u kterejch jsem byla tak ráda, hlavně když se někdy poštěstilo, že mě neodvedly do školky, což byl hlavní smysl toho, že mě k nim každej den rodiče vozili. Pamatuju si její výraznej černo-červeno-modro-bílej kostkovanéj kostým. Musely mi být tak čtyři roky a přesně si vybavuju, jak se objevila mezi rybízovými keři a jak jsem k ní utíkala, abych jí skočila do náruče. Široce se

smála a ani jedna jsme tenkrát netušila, že jen pro pár dalších let budu umět bejt skoro pořád šťastná. Vyprávěla jsem jí o tý strašný věci, co se mi stala. Kohout mi skočil na hlavu a kloval mě do ní. Křičela jsem, ale nikdo mě neslyšel. Prababička vařila oběd a já musela utíkat i s tím kohoutem na hlavě až pod okno do kuchyně, aby si mě vůbec všimla. Vyběhla ven, srazila ho na zem, a ještě po něm něco hodila. Vůbec mě nemohla uklidnit. Když jsem to mámě vyprávěla, zase jsem se začala trochu třást. Víím, že pak říkala prababičce, aby mě nenechávala na zahradě samotnou, a jak to, že jsem vlastně nebyla ve školce, a prababička jí vysvětlovala, že se mi tam opravdu nechtělo a jí vůbec nevadí, když jsem tu s ní, a že zejtra mě tam ale určitě odvede.

Já si už v hlavě sumírovala, co si ráno vymyslím, aby mě nechala znovu doma. Nechápal jsem, proč je tak nutný chodit do školky, kde to je cítit nepříjemnou vůní z kuchyně, jen tam člověk vstoupí, a ze který se mi vždycky zvedne trochu žaludek. Naši trvali na tom, že se tam chodit musí a vždycky mi opakovali, jak jsou rádi, že mě vůbec do školky vzali aspoň tady u babiček, protože v Ďáblicích, kam to bylo z domova blíž, nebylo místo. Doma jsem si mohla dělat, co jsem chtěla a kdy jsem chtěla. A prababička mě naučila číst i psát. Ve školce mě nic takovýho nenaučili a to, co jsme tam dělali, mě vůbec nebavilo.

Někdy pro mě přijel táta. A to jsme pak jeli domů polničkou a já mu seděla na klíně a mohla úplně sama točit volantem. Nesměla jsem to ale říkat mámě.

Čekávala jsem na své blízký a pokaždý pro ně něco měla. Historku, co se mi ten den stalo, první vypadlej zub v krabičce, básničku, kterou jsem sama vymyslela, nebo kytku, kterou jsem natrhala u okraje pole, po cestě s prababičkou k Dolejšům do zahradnictví.

Dneska stojím ve dveřích, dívám se do té samý ulice a čekám na starýho, slepýho a hluchýho psa, až se vrátí pod schody, abych ho nasměrovala dovnitř. Zrovna prší a já na něj volám zbytečně do zahrady, protože mě stejně neslyší. Spousta lidí už jezdí spíš autem, než aby se vraceli hromadně od autobusu. Jsou to sem tam osamocný postavy, některý ani neznám. Uvědomuju si, že už neumím tak dychtivě na někoho čekat. Jsem ráda, když se manžel vrátí v pořádku z práce, mám velkou radost, že se tu občas zastaví dospělý děti, ale nečekám na nikoho z nich u okna s nosem přitisknutým na sklo nebo v hezkým počasí zavěšená na vstupní brance. Nepočítám, kolik jsem snědla jahod, než jsem se dočkala, a ani nikomu nekreslím obrázek, jen tak, abych mu udělala radost a při čekání na něj mi čas utekl rychleji. Úplně se mi vytratila radost z čekání. Byla to ohromně důležitá součást mýho dětství, a i když to tak možná

nevypadá, uvědomuju si, že to vůbec nebyl pro-
marněnej čas. Na konci těch dlouhejch chvil, kte-
rý jsem tenkrát pročekala, vždycky přišel někdo
z těch, kterejch se dneska už nedočkám.